

La tria

per Andreu Loncà

BANDES

El Festival Internacional de Bandes a Lleida és una incitació feliç a reinventar-se la ciutat i, si pot ser, la vida. És un estímul per posar límits a les pantalles: les de TV i les de mòbil. És una vindicació de la música en directe. Enguany, al castell de la Suda, amb majestuosa posta, la Banda de Lleida assajà i tocà, les llumenetes il·luminant les partícels sota la mirada plàcida dels segles de pedra. La lluna, formidable, augurant misteris; el vent de la nit, refrescant. Al cor administratiu de Lleida, la Filharmònica Sestrese tocà *Aïda*, amb el trompetista apareixent en un dels balcons de les cases del carrer Major, sempre buides. El públic del capvespre –per què alguns van tan mal vestits als concerts de banda?– anà estovant-se i, seduït, aclamà la formació de Gènova que, a més del saber musical (acabà el concert amb guitarra elèctrica), comparegué amb una soprano magnífica. A l'Auditori, aquell dissabte de calor quieta, com si algú hagués deixat la boca del forn oberta, entre altres, la Banda de Manacor executà l'obra obligatòria dita *La llegenda de Sant Jordi* amb una tal perfecció que deixà el públic parat i el jurat, admirat. Fou la banda que guanyà el concurs del festival.

Al vespre, en nit closa, l'Orchestre Harmonie de Foix, a l'amfiteatre del Tossal dels Morts, sobre una tarima il·luminada pels focus –llum en la negror nocturna, ben alineats a ponent Júpiter i Venus– desgranà un repertori de manera sentida, emotiva, lleument irònica. El director, menut, angulejava, xampurrejava el castellà, jugava, dirigia i dansava. El darrer pasdoble de Ferran Ferrer, després d'un repertori brillant, esdevenia d'una suavitat que feia evocar tot el raig d'imatges dels balls de festa major, dels envelats d'antany, amb les noies suades, la ratlla de rímel escorreguda. Aquell Tossal dels Morts, bèl·lic, esdevenia un tossal de la música, de l'harmonia, del ventet suau, del fantasieig. Als Camps Elisis dominicals, sota els benèvols plataners del passeig, desfilaren les bandes de totes les ciutats i viles convidades. L'alegria primera, ingènua, explosiva dels joves músics de Manacor fou el record que encara existeix la felicitat viscuda. Que no tot és retransmès per la tele, que hi ha altres formes de viure.

MÚSICA.
La Banda Municipal de Lleida desfilant als Camps Elisis.